

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. prosince 2017, č. j. CPR-14121-2/ČJ-2017-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. února 2018, č. j. 1 A 136/2017 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl dne 2. dubna 2017 zajištěn hlídkou Pohotovostní motorizované jednotky Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2006 Sb., o Policii České republiky, ve

znění pozdějších předpisů, poté, co ve značně podnapilém stavu (dle výsledků dechové zkoušky měl v dechu 3,63 promile alkoholu) odmítal opustit byt své družky M. P..

[2] Následně správní orgán prvního stupně shromáždil informace o pobytové historii žalobce. Zjistil tak, že žalobce pobýval na území České republiky od 25. října 2007 do 24. října 2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Poté, co mu toto povolení nebylo prodlouženo, uložil správní orgán prvního stupně žalobci rozhodnutím dne 18. května 2011, č. j. KRPA-27544/ČJ-2011-000022, správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), tedy proto, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. září 2011, č. j. CPR-5717-2/ČJ-2011-9CPR-V234. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud") pro opožděnost usnesením ze dne 3. února 2012, č. j. 11 A 434/2011 - 35. Dne 11. května 2012 bylo žalobci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-60861/ČJ-2012-000022 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť mařil výkon dříve vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Zároveň byla žalobci jako zvláštní opatření za účelem vycestování uložena povinnost zdržovat se na adrese, kterou uvedl, každou její změnu oznámit a pravidelně se osobně hlásit správnímu orgánu prvního stupně. Dne 17. února 2014 správní orgán prvního stupně rozhodnutím č. j. KRPA-65334-12/ČJ-2014-000022 žalobce zajistil za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců; toto rozhodnutí ovšem městský soud rozsudkem ze dne 4. dubna 2014, č. j. 1 A 10/2014 - 32, zrušil, neboť byl žalobce zajištěn v době, kdy pobýval na území České republiky legálně na základě výjezdního příkazu.

[3] Na základě těchto zjištění správní orgán prvního stupně dne 3. dubna 2017 zahájil se žalobcem řízení o správním vyhoštění a rozhodl o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 30 dnů (rozhodnutí č. j. KRPA-120641-14/ČJ-2017-000022).

[4] Žalobce během výslechu uvedl, že do České republiky přijel v roce 2007 přes Polsko pracovat. Na první správní vyhoštění, jež mu bylo uděleno, a na rozhodnutí o zajištění z roku 2014 si nevzpomíná, ale vydání dalších rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně potvrdil. Dále žalobce potvrdil, že v letech 2012 a 2014 v České republice neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. Doposud nevycestoval, protože má v České republice dvě dcery narozené v letech 2009 a 2012 a bývalou přítelkyni, které jsou zde legálně. O tom, že bylo jeho přítelkyni vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, nevěděl. Přítelkyně ho do svého bytu pouští pouze po předchozí telefonické domluvě, chce po něm jen peníze, nevedou spolu rodinný život. Žalobce si vydělává na stavbách, i když ví, že bez povolení k pobytu není oprávněn na území České republiky pracovat. V České republice nemá žádný majetek, nežije zde žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Žalobce chtěl ještě nějakou dobu zůstat kvůli práci, ale ve vycestování mu nic nebrání. Návrat na Ukrajinu by nicméně považoval za katastrofu, neboť by přišel o možnost výdělku.

[5] Rozhodnutím ze dne 3. dubna 2017, č. j. KRPA-120641-20/ČJ-2017-000022, uložil správní orgán prvního stupně žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce opakovaně porušoval právní předpis (neplnil zvláštní opatření za účelem vycestování a pobýval na území České republiky ode dne 29. června 2014, kdy mu skončila platnost posledního výjezdního příkazu, do dne 2. dubna 2017 bez platného víza), a dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, stanovil na tři roky.

[6] Dne 6. dubna 2017 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Řízení o této žádosti však bylo následujícího dne zastaveno.

[7] Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení proběhla též pobytová kontrola v bytě družky žalobce, která uvedla, že žalobce tam bydlel po celou dobu svého pobytu v České republice až do dne, kdy byl zajištěn. Na chod domácnosti přispíval asi 20 000 Kč měsíčně. Skutečnosti zjištěné při domovní prohlídce nasvědčovaly tomu, že v bytě bydlí dospělá žena, muž a dvě děti ve věku odpovídajícím dcerám žalobce.

[8] Žalovaný následně odvolání žalobce rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl. Zdůraznil, že družka a dcery žalobce nemají v České republice povolen pobyt, s družkou žalobce je navíc vedeno řízení o správním vyhoštění, neboť nerespektovala rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce se svou družkou nežije ve společné domácnosti a jsou mezi nimi spory, které musí řešit policie. Žalobce, jeho družka i dcery jsou všichni občané Ukrajiny a svůj rodinný život tak mohou realizovat na území tohoto státu. Správní orgán prvního stupně dle názoru žalovaného při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce zohlednil všechny relevantní okolnosti.

[9] Žalobce (zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům) podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu. V žalobě žalobce požádal o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění žaloby, neboť „*pro krátkost času není schopen se dostavit ke konzultaci se svým právním zástupcem.*“ Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dle jeho názoru zjistily správní orgány všechny potřebné skutečnosti a zjištěný skutkový stav posoudily správně. Správní vyhoštění žalobce není s ohledem na jeho rodinný život nepřiměřené.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[10] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost, v níž se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce z řad advokátů. V prvé řadě namítl, že jej městský soud nevyzval k doplnění žaloby i přesto, že stěžovatel žádal o poskytnutí lhůty k tomuto úkonu. Napadený rozsudek tak nemůže být přezkoumatelný, neboť neodpovídá na všechny výhrady, které stěžovatel vůči rozhodnutí žalovaného měl. Stejně jako v žalobě pak stěžovatel vyjádřil nesouhlas s posouzením přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do rodinného života svého i své družky a dcer. Dcery stěžovatele se v České republice

narodily a jsou zcela integrovány, nehovoří ukrajinsky. Tuto okolnosti žalovaný nevzal dostatečně v úvahu a stejného pochybení se dopustil i městský soud. V návrhu na přiznání odkladného účinku potom stěžovatel doplnil, že jej jeho družka i dcery navštěvovaly v zařízení pro zajištění cizinců a po propuštění ze zajištění je stěžovatel se svými dcerami denně v kontaktu. Na péči o dcery se stěžovatel podílí především finančně, ale pečuje o ně i osobně, pokud je potřeba.

[11] Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením č. j. 6 Azs 88/2018 - 23 ze dne 20. března 2018 ustanovil zástupcem Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, kterého zároveň vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů zaslal případné doplnění kasační stížnosti či návrhu na přiznání odkladného účinku. Ustanovený zástupce stěžovatele však na tuto výzvu nijak nereagoval.

[12] Usnesením ze dne 18. dubna 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-26 Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že stěžovatelem napadený postup městského soudu nehodlá blíže komentovat, a odkázal na shromážděný spisový materiál. Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné takové vyjádření zasílat stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Stěžovatel v prvé řadě namítal vadu řízení před městským soudem spočívající v tom, že jej městský soud nevyzval k doplnění žaloby. Vyvstává však otázka, co stěžovatel „doplněním žaloby“ míní. Podle třetí věty § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která v tomto případě činí 10 dnů a nelze ji prominout (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. března 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, „*žalobce musí ve lhůtě pro podání žaloby uplatnit alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Pokud žalobní bod neuplatní vůbec, nebo až po lhůtě pro podání žaloby, bude žaloba odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“ Nicméně i tehdy, pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, je soud povinen vyzvat žalobce k odstranění tohoto nedostatku, bude-li to technicky proveditelné a smysluplné. „*Není tedy a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků, byla učiněna v posledních dnech či zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby. Soud je přitom povinen takovou výzvu učinit, takže se předtím v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) musí s jejím obsahem seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 50/2014 - 18 ze dne 21. května 2014).

[16] V nyní projednávané věci bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli (respektive Organizaci pro pomoc uprchlíkům, která jej zastupovala již v řízení o odvolání) doručeno

dne 1. prosince 2017, nejzazší termín pro uplatnění žalobních bodů byl tedy 11. prosinec 2017. Stěžovatel podal žalobu dne 6. prosince 2017, kdy ze lhůty pro její podání zbývalo ještě pět dní. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. dubna 2003, č. j. II. ÚS 392/01 (N 48/30 SbNU 17) přitom lze dovodit, že byla-li žaloba ve správním soudnictví podána právě pět dní před koncem lhůty, je povinností soudu vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů.

[17] Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že uvedené platí pouze v situaci, kdy podaná žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, což nebyl případ žaloby stěžovatele. Ta totiž kromě výčtu zákonných ustanovení, s nimiž mělo být rozhodnutí žalovaného dle jeho názoru v rozporu (což nelze považovat za žalobní body – srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS), obsahovala žalobní bod ve znění „*správní orgán nedostatečně a nesprávně posoudil zásah vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce, pročež dospěl k nesprávnému závěru v otázce možnosti vydání takového rozhodnutí.*“. Domnívá-li se tedy stěžovatel, že jej měl městský soud vyzvat k doplnění žalobních bodů ve smyslu citované judikatury, není jeho námitka důvodná, neboť žaloba již k okamžiku jejího podání žalobní bod obsahovala.

[18] K tomu lze doplnit, že stěžovateli nic nebránilo ještě před skončením lhůty pro podání žaloby doplnit v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. další žalobní body. Je však třeba připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční (k poměrně přísným důsledkům této zásady ve spojení s krátkými lhůtami pro podání žaloby v některých typech řízení srov. nález Ústavního soudu ze dne 1. prosince 2009 sp. zn. Pl. ÚS 17/09, N 250/55 SbNU 415, vyhlášený pod č. 9/2010 Sb.) a za situace, kdy je žaloba projednatelná, nemají soudy povinnost tázat se žalobce, zda nezamýšlel proti napadenému rozhodnutí uplatnit ještě další námitky.

[19] I za situace, kdy podaná žaloba obsahuje alespoň jeden žalobní bod, by měl městský soud povinnost vyzvat stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění jejích vad, pokud by tento žalobní bod byl formulován nejednoznačně. Pokud by městský soud stěžovatele nevyzval k upřesnění žaloby, sám si ji vyložil určitým způsobem a rozhodnutí žalovaného by přezkoumal v užším rozsahu, než jak nejasně formulovaná žaloba umožňovala, mohlo by se jednat o vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2004, č. j. 6 Azs 30/2004 - 79); stejně tak by vadu řízení mohlo za určitých okolností představovat, pokud by městský soud vypořádal žalobu pouze povrchně s poukazem na obecně formulovanou žalobní námitku. Žádná podobná situace však v této věci nenastala. Ze žaloby bylo zcela zřejmé, že stěžovatel namítá nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu ke svému soukromému a rodinnému životu, a městský soud se tímto aspektem rozhodnutí žalovaného zabýval poměrně podrobně, zohledniv přitom všechny relevantní okolnosti stěžovatelova případu.

[20] K věci samé Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel se nesnažil nijak zpochybnit závěry žalovaného, že dlouhodobě neplnil uložené zvláštní povinnosti za účelem vycestování a poté, co mu skončila platnost posledního výjezdního příkazu vydaného po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, neopustil území České republiky a nadále zde pobýval neoprávněně až do dne, kdy byl hlídkou správního orgánu prvního stupně zajištěn v bytě své družky v podnapilém stavu. Nepopírá tedy, že byla naplněna

hypotéza § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, odvolává se však na § 119a odst. 2 tohoto zákona, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, *jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Při posuzování, zda je důsledkem správního vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, se zohlední *zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem* (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců), jakož i to, zda neexistují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. března 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, a například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. ledna 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99).

[21] Ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z úřední povinnosti, a žalovaný tak nese odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. dubna 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, č. 2412/2011 Sb. NSS, či ze dne 30. prosince 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132), „*je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21).

[22] Stěžovatel přitom ve správním řízení vypověděl, že se svou bývalou družkou rodinný život nevede, pouze jí finančně přispívá – doslova uvedl, že je pro ni „*jako dojná kráva*“. Do jejího bytu nemá bez předchozího svolení přístup. Lze též zdůraznit, že poslední hádka mezi stěžovatelem a jeho bývalou družkou skončila přivoláním policejní hlídky. O svém vztahu k dcerám stěžovatel ve správním řízení neuvedl prakticky nic, až v odvolání – stejně jako později v žalobě a v kasační stížnosti – tvrdil, že na jejich výchovu přispívá finančně a v případě potřeby o ně i osobně pečuje. Nicméně, jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 24. srpna 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 - 41 (v němž přezkoumával rozhodnutí o zajištění stěžovatele), „*o nedostatečné intenzitě vztahu s (bývalou) přítelkyní svědčí – kromě toho, že stěžovatel nemá vlastní přístup do jejich bytu a faktu, že hádka přerostla v incident řešený policií – také to, že stěžovatel nebyl obeznámen s tak zásadní skutečností, jako je rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, jehož adresátkami byly jak (bývalá) přítelkyně stěžovatele, tak i obě jeho dcery*“ (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2017, č. j. 3 Azs 196/2017 - 44, ve věci prodloužení zajištění stěžovatele). Na těchto závěrech dle názoru Nejvyššího správního soudu nic nemění ani skutečnost, že ze zjištění z domovní kontroly provedené v rámci odvolacího řízení vyplynulo, že by stěžovatel po svém propuštění ze zajištění mohl opět žít v bytě své družky. Pobyt na stejném místě totiž ještě neznamená, že mezi stěžovatelem a jeho bývalou partnerkou došlo k obnovení rodinného soužití; nelze navíc vyloučit, že nastěhování stěžovatele zpět k jeho družce souvisí s řízením o jeho či jejím správním vyhoštění (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35).

[23] Jak Nejvyšší správní soud dále uvedl v posledně citovaných rozhodnutích, „*skutečnost, že stěžovatelova (bývalá) přítelkyně i jeho dcery jsou povinny vycestovat z České republiky, neboť nedisponují žádným pobytovým oprávněním, pak důvodně mohla vést [...]*

k závěru, že stěžovatelův soukromý a rodinný život nebude v důsledku správního vyhoštění příliš dotčen, neboť jej bude moci realizovat na Ukrajině, a to přinejmenším s oběma dcerami.“ Možnost přenést případný rodinný život stěžovatele, jeho bývalé družky a dcer, uznal Nejvyšší správní soud i v usnesení č. j. 8 Azs 7/2013 - 51 ze dne 19. září 2013, jímž odmítl kasační stížnost mladší dcery stěžovatele a její matky ve věci jejich neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud proto opětovně zdůrazňuje, že bývalá družka ani dcery stěžovatele nedisponují žádným povolením k pobytu v České republice a mají tedy stejně jako on povinnost její území opustit (v tomto směru je situace stěžovatele diametrálně odlišná od případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 22. ledna 2015, č. j. 1 Azs 140/2017 - 42, ze dne 18. března 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, či ze dne 7. prosince 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 - 26, kdy měli partneři i děti tehdejších stěžovatelů v České republice povolen trvalý pobyt). Obě dcery stěžovatele jsou stejně jako jejich rodiče občankami Ukrajiny a jejich návratu do vlasti, kulturně i jazykově České republice nikoli příliš vzdálené, nebrání žádné překážky (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2017, č. j. 7 Azs 287/2017 - 32).

[24] Nejvyšší správní soud též připomíná, že pokud cizinec založil či prohluboval svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31). Stěžovatel pobýval na území České republiky oprávněně pouze od 25. října 2007 do 24. října 2009, a to na základě povolení k přechodnému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Skutečnost, že stěžovatel v České republice zůstal i poté, co mu vypršela platnost tohoto povolení, byla důvodem k vydání prvního rozhodnutí o jeho správním vyhoštění v roce 2011. Starší z dcer stěžovatele se přitom narodila až dne 9. prosince 2009, tedy v době, kdy stěžovatel pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění, mladší se narodila o dva a půl roku později. Pobyt stěžovatele se sice až do vydání nyní posuzovaného rozhodnutí stal několikrát na přechodnou dobu legálním (v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu či na základě výjezdních příkazů), tyto okolnosti však ve stěžovateli nemohly vyvolat žádné očekávání, že by se jeho pobyt měl stát oprávněným natrvalo. Lze tedy uzavřít, že po většinu doby, kdy stěžovatel svůj rodinný život na území České republiky rozvíjel, nebyl jeho pobyt legální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34).

[25] Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku č. j. 5 Azs 39/2015 - 32 ze dne 22. července 2016 „*rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu [...] Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.*“ V případě stěžovatele přitom Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho správní vyhoštění nebude s ohledem na jeho rodinné poměry nepřiměřené.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s., zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[28] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. března 2018, č. j. 6 Azs 88/2018 - 23, ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta prvá za středníkem). Avšak jak již bylo uvedeno v rekapitulační části tohoto rozsudku (srov. bod [11] odůvodnění), ustanovený zástupce stěžovatele v tomto řízení žádný úkon neučinil. Nejvyšší správní soud mu proto odměnu za zastupování ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu